

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 36 (832)

Субота, 3 вересня 1983 року

Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧКА: РІК ТРЕТІЙ

Гідний внесок

Поповнюється слава сім'я трудівників, котрі десятирічково завершили особисте завдання п'ятирічки. Серед тих, хто подолав цей рубіж на Дніпропетровському УВП, варто назвати і різальника закрийного цеху В. С. Богданова.

Успішній роботі-передовика сприяє добре налагоджене соціалістичне змагання, чітка організація праці, міцна, свідомо дисципліна, а також запроваджена на підприємстві бригадна форма організації праці.

Виконуючи виробничі завдання на 200 процентів, Віктор Степанович завершив завдання третього року одинадцятої п'ятирічки за п'ять місяців, а на виконання п'ятирічки в нього пішло 2 роки і 3 місяці.

Робітник подає також приклад економного використання матеріалів та електроенергії, працює без зауважень та порушень.

К. КРИВОВ'ЯЗОВА,
директор Дніпропетровського УВП.

Володимир Миколайович Корда працює на Чернівецькому деревообробному комбінаті з 1969 року. Він неодноразовий переможець соціалістичного змагання, виробничі завдання виконує на 140-150 процентів.

Фото Б. БУРАКІВСЬКОГО.

З ВОГНИКОМ, НА СОВІСТЬ

Тридцять нечуючих трудівників входять до складу компактної групи Одеського ордену Трудового Червоного Прапора заводу «Будгидравліка».

Його продукція надходить в різні куточки Радянського Союзу, а також в зарубіжні країни.

Днями на завод прийшло радісне повідомлення: за до-

сягнення найвищих виробничих показників у Всесоюзному соціалістичному змаганні серед підприємств Міністерства будівельного, дорожнього і комунального машинобудування СРСР у другому кварталі нинішнього року заводу «Будгидравліка» присуджено перше місце з врученням перехідного Червоного прапора Мі-

ністерства і ЦК профспілки робітників важкого машинобудування.

Успіхи колективу вагомі. Тільки товарів народного споживання тут виготовлено понад план у роздрібних цінах на 9,5 тисячі карбованців!

Радість всіх трудівників підприємства розділяють і члени компактної групи. У кожному гідромоторі, гідронасосі та інших виробках є частка і їхньої праці. Більшість нечуючих — правофлангові соціалістичного змагання, 75 процентів — ударники комуністичної праці.

Досягнув високої професійної майстерності й член УТОГ Д. В. Дяченко. Восьмий рік трудиться він слюсарем-інструментальником у одному з цехів підприємства. Д. В. Дяченко — відмінник якості, четвертий місяць

підряд робітнику присвоюють звання «Кращий за професією».

Дмитра Васильовича призначили наставником молоді. В даний час у нього три учні. Він докладає всіх зусиль, щоб юнаки перейняли його досвід і майстерність, брали на озброєння все нове, передове, добивалися високої професійної майстерності.

Високих трудових показників добивається також і фрезерувальник механічного цеху Іван Іванович Харченко. Його портрет занесено на цехову Дошку Пошани.

Начальник відділу кадрів підприємства Михайло Павлович Горбонос говорить:

— Колектив нашого заводу працює по-ударному. І в цьому досягненні — вагомий внесок людей, позбавлених слуху. Ми задоволені їхньою роботою, бо всі вони працюють з вогником, на совість.

І. ЗАРІЧНИЙ,
м. Одеса.

ПО РІДНІЙ КРАЇНІ

УЩІЛЬНЕНЕ НАВАНТАЖЕННЯ

Скоротили потребу в залізничних вагонах мінські автомобілебудівники. Впроваджені ними метод ущільненого завантаження платформ «МАЗами» дав змогу замість двох автомобілів встановлювати на майданчику п'ять. Цього року колектив Білоруської залізниці разом з промисловими підприємствами і науковими установами республіки намітив впровадити десятки технічних нововведень, що дасть змогу вивільнити для додаткових перевезень 20 тисяч вагонів.

УНІВЕРСАЛЬНИЙ КУЛЬТИВАТОР

Ефективно вести протиерозійний обробку ґрунту на підвищених швидкостях дадуть змогу машини з маркою об'єднання «Ціліноградськ-маш». Тут освоїли випуск культиваторів для енергонасичених тракторів. Агрегат складається з кількох секцій, кількість яких можна варіювати за-

лежно від стану ґрунту і марки трактора-тягача. До кінця року машинобудівники планують виготовити більше тисячі культиваторів.

ОТОЧИЛИ ПІКЛУВАННЯМ

Різноманітні косинки не тільки до лиця робітникам Утенського трикотажно-галантерейного об'єднання імені М. Мельнікяйте, а й виконують важливу роль в охороні праці: вони стали звуковими фільтрами. В кожну косинку вшито спеціальну прокладку, яка поглинає звуки, знижує шум. Новинку впроваджують і на інших підприємствах легкої промисловості Литви.

До жіночої праці на підприємстві — увага особливо. Значно легше стало робітницям на складі продукції: допомогла мала механізація, створена новаторами. В цехах все більше квітів, а «завіси» теплої повітря надійно захищають від протягів. Кондиціонери і спеціальні вентилятори збирають пил з в'язальних машин.

Разом ми переможемо

Днями у Києві, біля могили Невідомого солдата, відбувся антивоєнний міжнародний мітинг, на який зібралися ветерани війни з СРСР і ЧСРР — учасники боїв за визволення Києва, молоді з цих країн, а також з НДР і Франції.

За мирне майбутнє планети, підкресливали промовці, необхідно боротися. Тому всі миролюбні сили повинні виступити єдиним фронтом. Учасники мітингу висловили гнівний протест проти планів адміністрації США розгорнути у ряді західно-європейських країн нову смертоносну зброю, перетворити континент в

ядерний плацдарм.

До присутніх на мітингу приєдналися кияни і гості міста з різних куточків Радянського Союзу, туристи з Великої Британії, Канади, США, інших країн. Вони піднімали над своїми рядами плакати англійською, російською, українською мовами: «Світові — мир!», «Ні — війні!».

Учасники мітингу вшанували хвилиною мовчання пам'ять воїнів, що загинули при форсуванні Дніпра і визволенні Києва, усіх жертв фашизму. Під мелодію реквієму до могили Невідомого солдата було покладено квіти.

В. ІВАНЕНКО.

ПО ПІВТОРИ НОРМИ

Професія взуттєвик стала для Володимира Валер'яновича його робітничою долею.

Шістнадцять років невтомний працелюб трудиться в Кременчуцькому цеху Полтавської фабрики «Ремвзуття». Знання й навички прийшли до нього у найлеглішій праці, здобувалися сумлінним ставленням до виконання трудових обов'язків. Це — одна з важливих рис характеру члена УТОГ В. В. Шкуренка.

Трудівник, постійно вдосконалюючи професійну майстерність, не лише сам уміє працювати високопродуктивно і якісно, а й завжди допомагає товаришу по бригаді, а молодому виробничнику — стати здібним спеціалістом.

Майстер цеху Олександра Миколаївна Кардаш так говорить про нечуючого:

— Найкраще розповідь про людину її кровна справа. Володимир Валер'янович свої замовлення виконує на совість — швидко і якісно. Ветеран виробництва по праву вважається одним з кращих і найдосвідченіших шевців. Він неодноразово виходив переможцем з професійної майстерності. Портрет передовика, ударника комуністичної праці, постійно заноситься на Дошку Пошани. Виконуючи щодня півтори норми, В. В. Шкуренко наближається до завершення плану

третього року одинадцятої п'ятирічки.

— За рахунок чого добивається таких високих трудових досягнень? — запитує у робітника.

— Насамперед, освоїв ремонт всіх видів взуття. Важливим резервом вважаю чітку організацію робочого місяця: оглядаю прийняте взуття, сортую за видами і складністю, всі інструменти та матеріали — завжди під рукою.

Працьовитий сам, Володимир Валер'янович не примирений до порушників трудової дисципліни і громадського порядку. Сам же він — скромний, товариський, зразковий сім'янин, активіст клубу УТОГ. Нездаремно В. В. Шкуренка поважають і радяться з ним. Нечуючі міста обрали його членом правління Кременчуцького міжрайвідділу УТОГ.

Правофланговий п'ятирічки працює з випередженням графіка. Це пояснюється ще й тим, що до 40-річчя визволення Кременчука від німецько-фашистських загарбників (29 вересня) Володимир Валер'янович зобов'язався завершити до цієї дати план третього року одинадцятої п'ятирічки.

І слово його це розходиться з ділом.

О. ЧОРНОБАЙ,
м. Кременчук,
Полтавська область.

УРОК МИРУ

Першого вересня у школах нашої країни пролунав перший дзвоник. На уроках у молодших класах учителі розповіли учням про нашу державу, про її миролюбну політику, про ті ворожі сили, що заважають народам жити мирно.

У старших класах відбулася більш детальна і серйозна розмова про мирні ініціативи Радянського Союзу, про необхідність активно захищати мир, про всезростаючу відповідальність кожної людини про збереження миру на планеті.

В. АНДРІЄНКО.

На знімку: вчителька Одеської спецшколи-інтернату № 91, «Відмінник освіти УРСР» Лідія Миколаївна Антонова серед учнів. У цій школі вона вже працює 33 роки. Фото П. МІНДЕЛЯ.

Комуністи і всі трудівники Черкаського УВП сприйняли рішення червневим (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС як конкретну програму дій далішого вдосконалення ідеологічної і організаційної роботи. В колективі відбулися відкриті партійні збори. Член партбюро підприємства, голова Черкаського об'єднання УТОГ Г. П. Кузуб проаналізував стан ідеологічної роботи серед нечужих. У своїх виступах учасники зборів зацікавлено говорили про підвищення ефективності виховного процесу і зміцнення його зв'язку з виконанням виробничого плану і соціалістичних зобов'язань.

На підприємстві, незважаючи на деякі труднощі, пов'язані з несвоєчасним завантаженням сировини і матеріалів, успішно виконано план восьми місяців третього року п'ятирічки.

Партійна організація робить усе для того, щоб активно впливати на досягнення високих техніко-економічних показників роботи всього колективу. Так, старший майстер заготовельної дільниці П. М. Манзуля зміло керує дорученим йому колективом, проводить серед трудівників організаційну та виховну роботу. Він добре володіє мим'язкою і всі питання розв'язує самостійно, без допомоги перекладача.

З бесідами на актуальні теми перед нечужими виступають ст. економіст М. Х. Кулінич, бригадир Л. І. Пирогова, голова профкому Є. І. Матушко та інші. Змі-

стовні політінформації проводять ветерани-комунисти Г. А. Губко і М. П. Ганчицька. Часто на підприємстві, в гуртожиток приходять і голова об'єднання УТОГ Г. П. Кузуб, який виступає перед членами Товариства з цікавими бесідами та лекціями.

Великого значення надає партійна організація індивідуальній роботі з робітниками. Деякі з них потребують допомоги товаришів.

Слави III ступеня столяр М. Ф. Макаров, оздобувальниця Ф. А. Демиденко, верстатниця М. Г. Строкань. Всі вони передають молодій зміні свій виробничий і життєвий досвід.

Соціалістичне змагання на червневому Пленумі ЦК КПРС названо могутнім важелем, який дозволяє надійно поєднати виховну роботу з розв'язанням завдань партії. У нас на підприємстві підсумки трудового су-

що сприяло зміцненню трудової дисципліни і підвищенню продуктивності праці. Приклад тому — бригада по набору шпону, яку очолює член партії Л. І. Пирогова. Тут немає порушень виробничої дисципліни, покращилась якість роботи та інші техніко-економічні показники. Парторганізація поширює досвід роботи цього колективу серед трудівників підприємств.

Не забувають комунисти

ЯКЩО ЗУСИЛЛЯ ПОЄДНАТИ

Ось приклад. На підприємстві багато років працював столяр М. Денисенко. Були у нього і успіхи, і недоліки в роботі, про які не раз йому говорили. Замість того, щоб виправитись, він «образився» і звільнився. Але через деякий час, усвідомивши свою помилку, повернувся в рідний колектив. Тепер він працює добре, став наставником випускника спецшколи глухих, який тільки прийшов на виробництво.

Наставництву партійна організація приділяє постійну увагу, адже на підприємстві приходять молоді, яка потребує уваги і чуйного ставлення. Тому за молодими трудівниками ми закріплюємо досвідчених виробничиків. Серед кращих наставників підприємства — кавалер ордена Трудової

перниці між бригадами, дільницями й окремими робітниками підбивають щомісяця на робітничих зборах, а потім затверджують на розширеному засіданні адміністрації, партійної, профспілкової та первинної організації УТОГ. При визначенні переможця до уваги береться також і його участь у громадській роботі. Серед переможців трудового суперництва — верстатник І. Злобін, пакувальник А. Мулярчук, В. Підгорний та інші, які вже виконали особисті п'ятирічні завдання.

Перехід багатьох трудівників на бригадну форму організації і стимулювання праці — це результат розв'язуваної роботи комунистів. Тільки в першому півріччі на підприємстві організовано три таких бригади,

і про таку важливу роботу, як боротьба за ощадливість. Тільки за перше півріччя робітники внесли 29 раціоналізаторських пропозицій, впровадження яких дозволило заощадити 15,4 кубічного метра пиломатеріалів, 20,6 тисячі кіловат-годин електроенергії, 2,9 тонни поліетіленового лаку та інших матеріалів. Це дозволило додатково випустити продукції на 32 тисячі карбованців.

На підприємстві чимало впроваджено нестандартного устаткування. Заслуга в цьому колективу раціоналізаторів, яким керує комунист інженер-механік В. В. Злих. Тільки в першому півріччі раціоналізатори впровадили у виробництво шість раціоналізацій з еко-

номічним ефектом 1,37 тисячі карбованців, що сприятливо вплинуло на підвищення продуктивності праці і покращення її умов.

Особливу увагу приділяє парторганізація зміцненню соціалістичної дисципліни праці від якої залежить успіх усього колективу. Тут мається на увазі дисципліна кожного трудівника, яку б роботу він не виконував і яку б посаду не займав. Стан трудової дисципліни ми розглядаємо на виробничих нарадах, загальних зборах, засіданнях партійного бюро і профспілкового комітету, де приймаємо відповідні рішення і доводимо їх до робітників. Слід сказати, що такі заходи дають добрі результати у зміцненні трудової дисципліни.

У ці дні трудівники нашого підприємства обговорюють постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС «Про посилення роботи по зміцненню соціалістичної дисципліни праці» і постанову Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС «Про додаткові заходи по зміцненню трудової дисципліни».

У цехах проходять збори, бесіди, на яких робітники гаряче підтримують своєчасні заходи партії та уряду в питаннях зміцнення порядку. Партійною організацією вже чимало зроблено для покращення ідеологічної роботи в колективі, підвищення трудової дисципліни, але це тільки початок тієї великої роботи, яку належить виконати комунистам.

І. НЕДОПАД,
секретар партійної організації Черкаського УВП.

З ОСОБИСТИМ КЛЕЙМОМ

Сім років минуло, як на Лубенському учбово-виробничому підприємстві був введений стандарт підприємства про порядок присвоєння виробничим званням «Відмінник якості». Тепер це почесне звання носять 42 робітничі. Серед них, хто першим удостоївся його — ветерани підприємства — швачки-мотористки Антоніна Григорівна Пліщенко, Лідія Іванівна Савустьяненко, Варвара Миколаївна Норка, Валентина Дмитрівна Кунець, Любов Василівна Мандрюк, Лідія Тимофіївна Чеверда.

По 4—5 років працюють на самоконтролі Ніна Григорівна Гуйван, Віра Андріївна Сороченко, Людмила Сергіївна Гайдай, Тамара Іванівна Бойко, Катерина Іванівна Івлева, Марія Андріївна Козловська та інші висококваліфіковані швачки-мотористки.

Всі вони трудяться високопродуктивно, не допускають браку, допомагають молодим робітникам опанувати обрану ними професію.

Завдяки їх постійній підтримці, стали досвідченими спеціалістами, а потім і відмінниками якості молоді робітничі Тетяна Кириленко, Марія Гаврик, Тетяна Козинець, Любов Кононенко.

Старанно працюють у третьому році одинадцятої п'ятирічки Катерина Олексіївна Левченко, Зінаїда Іванівна Нікітіна, Лідія Федорівна Баландіна, Ольга Василівна Калиниченко, Анастасія Михайлівна Кочерга. Вони взяли підвищені соціалістичні зобов'язання: добитися почесного звання «Відмінник якості».

О. ДАВИДЕНКО,
інженер по якості Лубенського УВП.
Полтавська область.

З першого подання

Більше сімнадцяти років працює швачкою-мотористкою в цеху пошиття спецодягу Одеського виробничого об'єднання «Електрик» Софія Іванівна Жерун. Досконало опанувавши обрану професію, вона показує зразки високопродуктивної праці. Виконана нею робота приймається з першого подання і завжди високоякісна.

Щороку передова робітничка підтверджує почесне звання ударника комуністичної праці. Беручи участь у соціалістичному змаганні за дострокове виконання планових завдань та соціалістичних зобов'язань одинадцятої п'ятирічки, С. І. Жерун змінні виробничі завдання перевиконує більш ніж у два рази. На її трудовому календарі — останні місяці 1984 року.

Ю. ГЕР.
м. Одеса.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: НАШ ВНЕСОК

ПЕРЕДОВІ ТВАРИННИКИ

На фермах колгоспу імені Шевченка та радгоспу «Ударник» Ново-Олександрівської сільської Ради Красноармійського району немало сумлінних тваринників. Серед них і члени УТОГ М. П. Кравцов та А. О. Пархоменко. Перший працює на фермі 20 років, другий — 25. Це — досвідчені, знаючі свою справу майстри.

Хоч і трудяться вони в різних господарствах району, але їх об'єднує одне: працелюбність та відданість нелегкій селянській роботі, вневенність у тому, що їх скромний внесок

сприяє виконанню Продовольчої програми.

Минулого місяця на фермах, де трудяться доглядачами Микола Павлович та Андрій Опанасович, середньодобові надої молока на одну фуражну корову становили відповідно 12 та 14 кілограмів. Це значно вищі показники від тих, що планувалися.

Не гіршими будуть вони і цього місяця.

Добиватися таких результатів тваринникам допомагає не тільки багатий досвід, а й особиста дисциплінованість.

В. КРУГЛЯК,
Донецька область.

ХМІЛЬ — ДЕРЖАВІ

Втілюючи в життя рішення травневого і листопадового (1982 р.) Пленумів ЦК КПРС, трудівники нашого підприємства прагнуть внести вагомий вклад у реалізацію Продовольчої програми. Жнива — турбота всіх, у тому числі й жителів міста.

На загальних зборах колективу Бродівського учбово-виробничого підприємства було прийнято рішення: надати допомогу хмелерадгоспові і зібрати 6 тонн цінної сировини.

Наснаги до праці в господарстві додає добре налагоджене соціалістичне змагання. Його підсумки

підбиваються щодня, з результатами роботи трудівників знайомлять свіжі «Блискавки».

На сьогоднішній день уже зібрано 1,8 тонни хмелю. На його збиранні відзначилися Стефанія Романівна Добровольська, Любов Петрівна Кушіль, Ганна Романівна Неткал, Любов Євстафіївна Бойко, Володимир Григорович Вашилін та багато інших.

Партійна, профспілкова та комсомольська організації докладають всіх зусиль, аби виконати намічені завдання.

В. ПЕЛИХ,
м. Броди,
Львівська область.

Члена профспілкового активу одного з цехів Одеського виробничого об'єднання «Електрик» Світлану Уклеїну (на знімку праворуч) та комсомолку Любов Бучко цікавить, як йде соціалістичне змагання в передових колективах країни за дострокове виконання виробничих завдань і взятих соціалістичних зобов'язань третього року, за рахунок чого вони добиваються вагомих трудових показників.

Досвід правофлангових неодмінно буде запозичений колективом, де працюють ударниці комуністичної праці. Сьогодні про нього довідалися Любов та Світлана, а вже завтра — знатимуть усі члени бригади.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ЗА ЄДИНИМ БРИГАДНИМ НАРЯДОМ

ВТРАТИ РОБОЧОГО ЧАСУ ЗНИЗИЛИСЬ

Нова прогресивна форма організації і стимулювання праці знайшла своє практичне втілення в колективах Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

На сьогодні тут створено вже 39 бригад до складу яких ввійшло 55,2 процента всіх працюючих.

В об'єднанні створено ради бригад, працює постійно діюча комісія, яка здійснює контроль за впровадженням бригадної форми роботи. Комісія також розглядає

звіти про діяльність бригад, проводить навчання з їх керівниками, висвітлює досвід роботи кращих колективів.

Річний економічний ефект від впровадження бригадної форми в трьох бригадах — складання ПМЕ-113, складання електропатронів, бригаді слюсарів-налагодчиків дільниці — становить 2,5 тисячі карбованців. Його одержано за рахунок зниження втрат робочого часу і непродуктивних затрат в

середньому кожним робітником бригади. Продуктивність праці зросла на 4 проценти, поліпшилась трудова та виробничая дисципліна.

У ці дні в колективі об'єднання велику увагу приділяють розгортанню індивідуального соціалістичного змагання та між бригадами.

К. ХАЙКІНА,
начальник відділу праці та зарплати Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

БУДУЄТЬСЯ ПІДПРИЄМСТВО

У нашому місті є два підприємства. Для чоловіків організовано столярне виробництво, а для жінок — швейне.

Щороку в останньому вчаться і проходять практику випускники спецшкол-інтернатів Закарпатської області, котрі бажають стати швачками. Згодом вони повинють дружною колективом підприємства, прагнуть не відставати від своїх наставників.

Однак, приміщення, виведені під цехи, доводиться часто ремонтувати та реконструювати. Але цей захід був тимчасовий і не міг врятувати становища. Тіснота, відсутність побутових приміщень негативно позначались на виконанні колективом виробничої програми.

Вихід був один — почати будівництво нового під-

приємства. Так з'явився спецмайданчик, почала розроблятися технологічна документація.

І ось на пустирі, де недавно панувала тиша, загуркотіли потужні машини. Незабаром тут виростуть нові і світлі корпуси швейної фабрики. Будівельне управління «Закарпатбуд» вже приступило до виконання земляних робіт.

Ось що розповідає з цього приводу директор Ужгородського УВП-2 Ф. Ю. Шутяк:

— Нового підприємства нетерпляче чекає весь наш колектив. Минє час і примітивні приміщення залишаються в кожного тільки в згадці. Цехи та виробничі приміщення в недалекому майбутньому розмістяться в просторій чотирьохповерховій споруді. Тут виготовлятимуть протягом року робо-

чих рукавиць та костюмів на суму більш, ніж чотири мільйони карбованців. Рациональне розташування приміщень дасть змогу впровадити нові технологічні процеси виробництва, при яких початок операцій буде на верхньому поверсі, а кінець — на нижньому. Сполучення між поверхами здійснюватиметься при допомозі вантажних ліфтів.

Максимальна ступінь механізації, високий рівень технологічної і предметної спеціалізації створить реальні умови для застосування прогресивних форм і методів праці.

В адміністративно-побутовому корпусі будуть гардеробні, душові, їдальня, медпункт тощо.

Корпус нового УВП-2 буде розташовано у промисловій зоні неподалік від гуртожитку та клубу нечуючих.

Справа тепер не тільки за будівельниками, а й за всім колективом підприємства.

М. ВОВК,
інженер-будівельник
Ужгородського УВП-2.
м. Ужгород.

ГОЛОВНА РИСА—ВИМОГЛИВІСТЬ

Більше тридцяти років трудиться на Ірдинському виробничому об'єднанні по видобуванню та переробці торфу «Ужгородторф», що на Черкащині, А. Б. Тимошенко.

Свою трудову діяльність він розпочав столяром будівельного цеху, згодом опанував ще й теслярською справою.

Багаторічний досвід, висока професійна майстерність дають йому змогу працювати творчо, з вогником.

Заслуженим авторитетом і повагою користується Анатолій Борисович серед членів свого колективу.

Головна риса характеру передовика — його вимогливість не тільки до самого себе, а й до товаришів, що працюють поруч. Робітник виконує найскладніші завдання, причому, завжди вчасно і якісно.

За багаторічну трудову діяльність А. Б. Тимошенка неодноразово заохочували

грамотами, вручали цінні подарунки, оголошували подяки.

Днями кадровому трудівнику виповнилось шістьдесят років. Колектив будівельного цеху від усієї душі привітав свого товариша з ювілеєм, побажав йому міцного здоров'я, щастя, нових трудових успіхів у виконанні історичних рішень XXVI з'їзду КПРС.

В. ТИМОШЕНКО,
Черкаська область.

ТРАМВАЙ, СХОЖИЙ НА МЕТРО

Один з найстаріших видів масового пасажирського міського транспорту — виявився найручнішим в умовах все зростаючих пасажиропотоків. Діставши завдяки розробкам спеціалістів другу молодість, він стає швидкісним і більш комфортабельним.

Зростання міст, як відомо, призводить до збільшення відстаней. А це, у свою чергу, збільшує втрати часу городян на пересування. Спеціальні дослідження показали, наприклад, що кожні зайві 10 хвилин, затрачені на проїзд, знижують продуктивність праці протягом першої години роботи приблизно на 4 проценти. Отож зрозуміло, якого важливого соціального значення набуває чітка організація роботи міського транспорту.

Свого часу широке впровадження автобусного і тролейбусного сполучення дещо сповільнило розвиток трамвайного транспорту. А з середини 60-х років будівництво нових його ліній взагалі на якийсь час було припинено. Здавалось, трамвай став несутчасним, неперспективним.

Але ті, хто так вважав, помилялися. Старий наш друг не думав здаватися і вперто продовжував доводити свої переваги. Хіба можна, скажімо, не зважати на такі з них, як його, висловлюючись мовою спеціалістів, провізна спроможність. Адже у трамвая вона вища, ніж у тролейбуса або автобуса. Він екологічно нешкідливий. Будівництво його ліній значно економічніше порівняно з метрополітеном.

Перші кроки в удосконаленні трамвайних мереж були зроблені спеціалістами інституту «Діпромисто» в середині 60-х років при розробці генеральних планів міст Кривого Рога і Львова.

Для Кривого Рога було запропоновано діаметраль-

ну трамвайнну лінію в напрямі північ-південь. Вона проходить від залізничної станції Раковата через Криворізький житловий масив, район Соколівки, Криворізький житловий масив, центр міста і далі в тунелі під територією Криворізького металургійного заводу ім. В. І. Леніна в напрямі Південного гірничозбагачувального комбінату. Із загальної довжини лінії 35,2 кілометра підземна ділянка має становити 13,8 кілометра.

Криворізький трамвай практично повністю буде ізольований від автомобільного і пішохідного руху. Його лінія є позавуличною і має експлуатаційну швидкість 34—35 кілометрів на годину. Необхідність у швидкісному транспорті для Кривого Рога велика. Місто витягнуте з півночі на південь на багато кілометрів, і інші види транспорту тут неспроможні забезпечити ефективні перевезення.

Не менш цікавими є розробки по реконструкції трамвайного транспорту у Львові. Центральна частина міста з вузькими вулицями і цінною капітальною забудовою, що історично склалася, визначила те, що трамвайнні лінії в центральному районі міста вирішено «сховати» під землю. Їх буде три. Довжина тунельних ділянок становитиме 10 кілометрів.

Проекти трамвайних ліній і тунелів у Львові та Кривому Розі розроблені харківськими інститутами «УкркомунНДІпроект» і «Харківметропроект». Першу чергу трамвайнній лінії Кривого Рога з урахуванням тунельної ділянки на значному протязі вже збудовано.

Приблизно одночасно з «Діпромистом» інститут «Київпроект» об'рунтував будівництво швидкісного трамвая в Києві, між житловим масивом Микільська Борщагівка, площею Перемоги і мостом ім. Є. О. Патона. Частину цієї лінії, до площі Перемоги, вже збудовано і включено в загальну систему трамвайних маршрутів міста. Продовження її також буде зв'язане з будівництвом підземних тунелів у районі Печерська.

Трамвай тепер іде в тунелі і на відмежованому полотні. Це робить його дуже схожим на метро. Але, як показала експлуатація і швидкісного трамвая в Києві, великою його перевагою є те, що маршрути позавуличних ліній можуть включитись у звичайну мережу. Це дає змогу реконструювати її поступово, поетапно, прискорюючи одержання економічного ефекту від капіталовкладень.

З урахуванням цих особливостей у «Діпромисті» розроблено тепер схеми реконструкції мереж трамвайного транспорту для Ворошиловграда, Запоріжжя, Житомира і Жданова. Передбачається, що основне навантаження на перевезення пасажирів тут візьме на себе найстаріший вид масового міського транспорту — трамвай.

Є. ШАПОВАЛОВ,
кандидат технічних наук.

ЇЇ ВИСОТА

У важкий післявоєнний 1946 рік до Ворошиловградського учбово-виробничого комбінату глухонімих приїхала молода дівчина Таня Попова, батьки якої рано померли, а виховувалась вона у своєї тітки. Виповнилося їй тоді всього 16 років. Зустрів дівчину директор УВК М. М. Гуревич. Він сказав:

— Ось що, Таню, колектив у нас хороший. Так що працювати в ньому — велика честь: за короткий час можеш стати висококваліфікованою швачкою. Отож, ставай до роботи.

Попова одразу погодилась. Оселилась у гуртожитку і працювала з такими ж дівчатками, як і вона. Приміщення тоді було невелике — в 2—3 кімнатах за швейними машинками сиділи п'ять-шість жінок. Через два-три тижні вже шила нарівні з подругами.

— Гордість за себе і за те, що зможу заробити кусень хліба — адже у тітки було троє дітей, а я четверта — дали змогу відчутти самотійність, спроможність жити так, як і всі, — розповідає вона сьогодні. — І який то час був! Працювали з душею, перевинок у ваги денне завдання, а ввечері поспішали до клубу глухих, де брали участь у культурно-масовій роботі. Займались також у спортивних секціях...

З Тетяними подругами я познайомилася ще в 1948 році, коли райком комсомолу направив мене на роботу перекладачем. Обирали мене тоді секретарем комсомольської організації і ми разом з молоддю комбінату організували культурно-масову роботу. Першими моїми помічниками і вчителями міміки були Таня Попова, Паша Реснян-

ська, Шура Батура, Кіма Бройтман та інші. І досі не забуваються ті щасливі дні юності!

Тетяна Попова (тепер уже Пилякіна) була дуже скромною дівчиною, нічим не виділялась серед інших, побільше мовчала. І не зчулися ми як створила вона уже сім'ю, як стала хорошою матір'ю і доброю порадицею. А коли підросли діти, повернулася знову на роботу. Обласний відділ реко-

членом президії обласного відділу УТОГ. Неудовзі без відриву від виробництва здобула трудову середню освіту, продовжувала працювати над собою і далі. Результат дав про себе знати швидко: в 22 роки енергійну активістку обирають головою президії обласного відділу, потім членом Центрального правління УТОГ, а на X—XI з'їздах УТОГ — головою Центральної Ревізійної комісії.

— Нелегко було працювати на перших порах, — пригадує Тетяна Андріївна, — але поруч були старші товариші, які завжди допомагали словом і ділом. Серед них — директор УВК М. М. Гуревич, директор Будинку культури А. М. Симонова, перекладач Є. А. Сирота, директор вечірньої школи робітничої молоді Т. І. Девиденко та інші...

Нині Т. А. Пилякіна веде велику громадську роботу — виступає з доповідями, організовує бесіди, політінформації, бере участь в художній самодіяльності. Тетяна Андріївна завжди уважна до потреб нечуючих: вони йдуть до неї, радяться, говорять про те, що хвилює. Як керівник обласного відділу Т. А. Пилякіна також провідує їх вдома, поздовляє трудівників з днем народження. І як це приємно — отримати вісточку у цей щасливий день, дізнатись, що про тебе думають, турбуються, що ти потрібен людям, суспільству!

Нещодавно у Тетяні Андріївни теж був ювілей — їй виповнилось 55 років. Користуючись нагодою, хочеться від душі привітати її, побажати довгих років життя, успіхів у труді і великого людського щастя!

Надія СЕЛЮТІНА,
м. Ворошиловград.

мендував Тетяну художнім керівником, потім бібліотекарем Будинку культури; одночасно молода жінка брала участь в художній самодіяльності...

Самовідданою працею Пилякіна Тетяна Андріївна завоювала авторитет і повагу серед своїх товаришів. Згодом її неодноразово обирали членом правління і

Вісті з одещини

Цінують і поважають сумлінних трудівників полів і ферм у Болградському районі. Вшанування найкращих проходить під девізом: «Слава тому, хто відмінною працею життя наше робить прекрасним».

Нещодавно серед нагороджених у районі було названо імена нечуючих трудівників колгоспів «Ленінський шлях» — С. І. Кулакча, «Іскра» — Д. К. Койчова.

У Арцизі на зльоті передовиків сільського господарства відзначено ряд передовиків соціалістичного змагання. Серед них і нечуючі А. А. Недов, Т. М. Павлов та У. І. Афанасьєв. Правління колгоспів вручило їм цінні подарунки.

На прохання відвідувачів Любашівський міськрайвідділ УТОГ практикує прове-

дення заходів «Зустрічі на ваше прохання».

Такі зустрічі відбулися з лікарем Коротким. Тема бесіди — «Шкідливість куріння, алкоголю і наркотиків». Заступник голови Любашівського райвиконкому Мельников, завідувачий райсоцзабезом Приблуда розповіли про соціальний і культурний розвиток району, про пільги інвалідам Великої Вітчизняної війни, багатодітним сім'ям і інше.

Цікаво пройшов вечір запитань і відповідей. Юрист Ковальов дохідливо розповів про нове у законодавстві.

У Ізмайльському МРВ УТОГ вісім ударників комуністичної праці, вісім передовиків сільського господарства, п'ять трудівників промисловості носять почесне звання «Кращий за

професією». Зростає кількість робітників і колгоспників, котрі беруть участь у русі за комуністичне ставлення до праці.

Для обміну досвідом роботи нещодавно організовано зустріч з ударниками комуністичної праці — шевцем А. І. Кулавою, токарем заводу РТО Є. В. Деркачовим, з комсомольцями заводу «Металіст» А. Євсєєвим та Л. Коваль, з тваринником радгоспу «Озерний», П. Ф. Балакю і іншими.

У Роздільнянському міськрайвідділі УТОГ вже стало традиційним проведення свят трудової слави. Девіз цих заходів — «Людина працею славна». Лише у нинішньому році вшановано чотирьох найсумнішіх трудівників. Такі свята будуть проводити й надалі.

В. СКРИПЧЕНКО.

Харківський ордена Леніна електромеханічний завод імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. У колективі цього підприємства ударно трудяться члени нашого Товариства — лудильник Панасенко Павло Андрійович, нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, і пресувальниця Воробйова Валентина Володимирівна — член бюро первинної організації УТОГ.

Обоє вони ударники комуністичної праці. Їх виробничі успіхи ґрунтуються на міцній трудовій дисципліні, дотриманні правил техніки безпеки і охорони праці.

На знімку: П. А. Панасенко і В. В. Воробйова.
Фото Й. МІНЬКА.

ЗЕМЛЕРОБИ

Лазар Фішман — історик за фахом, відмінник народної освіти, живе і працює вчителем на Одещині. З дитинства інвалід першої групи.

Його твори друкувались в періодиці та збірнику «Живий дощ», що вийшов у світ у видавництві «Радянський письменник» 1983 року.

Лазар Михайлович пише українською та російською мовами. Письмо його не ускладнене формальними пошуками, воно щире і реалістичне. Фішман не шукає модних і холодно-байдужих слів, а розмовляє з читачами мовою серця, такою зрозумілою для всіх. В його рядках відлунує громадянська причетність поета до сьогодення, до наших сучасників.

Про красу і велич хліборобського ремесла говорить в поезії «Землероби», безсмертному Іллічеві присвячено вірш «22 квітня». Пропонуючи цю добірку Л. М. Фішмана читачам «Нашого життя», я вірю, що вона цікавить аматорів поезії.

Ю. ПЕТРЕНКО,
Заслужений працівник культури УРСР,
член Спілки письменників СРСР.

22 КВІТНЯ

І звершилось: поповнилась сім'я.
І забуло за вікном весною.
До світла обернулася земля
Бруньками, як надією, ясною.
Напрута зникла з батькових очей.
Всімхнула матір: перший гук дитини...
А вже зіщулились тюремні стіни,
Передчуваючи: впадуть, як тке оцей.
В садку копавсь. Книжки читав. Проте
Й належне віддавав дитячим втіхам.
А дехто вже подекудував про те,
Що не зросте поступливим і тихим.

Без бешкетів. Невтомно вчивсь. Бо це
Найважливіше — на знання спиратись.
А вже його вбачали тим борцем,
З яким настане визволення праці.

Ще не лунали заклики палкі.
Хіба що фору надавав шахістам...
А вже червоні зводились полки,
Керовані його всесильним хистом.

І партія сталася в борні,
І плани визрівали прозорливі.
І сонечко, ясне мов після зливи,
Вело у завтра по ламкій стерні.

В омріяне майбутнє ми ввійдем,
Бо зводимо разом — його родина...
То ж будь благословен квітневий день,
Коли прийшла до людства ця людина!

Люблю я руку землероба
тиснуть.
Візьмеш таку правницю —
ніби гиря.
Важка і чорна від землі
й роботи.
І від землі й роботи добра,
тепла...
Люблю дивитись землеробу
в очі.
Спокійні, трохи втомлені
від світла,
Вони не мружаться — вони
до світла звикли!
Люблю я слухать слово
землероба.
Туге, налите, наче стиглий
кокос.
Воно просте, та в ньому
вся премудрість.

Його неробі зразу й не
второпать,
Хоча до хліба тягне палець
чіпко...
О земле! Роздаєш свої
дари ти,
І засіки наповнені плодами,
Що ти зростила. Яблука
яскраві,
І кавуни лобаті і скрипучі,
Мов поросята. І зерно
добірне
Вже пахне паляніцями
пухкими.
Та що змогла б ти без очей
і рук цих,
Без цих людей, що звуться
— хлібороби!

ПОБЕДА

Мы столько дней, ночей
и месяцев
Предчувствием победы
жили!
И вот раздалась
в полночь выстрелы.
— Эй, люди, окна
открывайте!
И свет ракеты на
асфальте
На миг квартал разбитый
выстрелом.
И где-то звякнуло,
и воплем
Отозвалось, и громким
пенем.
Растаял вдруг запас
терпения,
Что верой твердой был
накоплен,
И светомаскировка
сорвана —
Мир проступил цветными
пятнами!
И кто-то крыл... Но нет,
не вздорными
Словами, а вполне
понятными.
И я лежал на
подоконнике

И чувствовал себя
причастным...
Потом солдат встречали
частым
Дождем цветов — пехоте,
конникам...
Потом родные колыбели
Отстраивали, над
учебником
С мечтой в глазах —
куда волшебникам!
Полуголодные корпели,
И целина. Гагарин
в космосе.
И БАМ...
Растут, достатку рады,
В любой семье акселераты
И не выносят в деле
косности.
Гордимся: крепкие,
завятыые,
Им по плечу... Заря
в полнеба!
И это все — она, Победа.
Год 45-й. Май. Девятое.
Лазар ФІШМАН.
с. Новоборисівка
Одеської області.

8 вересня — міжнародний день поширення письменності

1900 рік оголошено
ЮНЕСКО роком Івана Фе-
дорова, основоположника
книгодрукування в Росії,
на Україні і в Білорусії. У
Москві — на Нікольській
вулиці в Друкарському дво-
рі, збудованому поруч з
Кремлем, 1 березня 1564
року була надрукована кни-
га «Апостол». Це стало по-
дією величезної ваги — по-
чатком російського книго-
друкування.
Нині СРСР — країна, де
читають найбільше в світі.
Вісім тисяч газет, понад
5 тисяч журналів видається
в нашій країні. Кожна чет-
верта книга, що випускається
нині в світі, — радянська.
На знімку: пам'ятник
першодрукареві Івану Фе-
дорову в Москві.
(Фотохроніка ТАРС —
РАТАУ)

ПО СТОРІНКАХ ЗАРУБІЖНОЇ ПРЕСИ

Жертви — діти

Глухота наступає! — до такого песимістичного висновку прийшли медики Федеративної Республіки Німеччини, вивчивши дані багаторічних обстежень. Причому її жертвами все частіше стають діти. За останніми даними тепер у країні нараховується близько півмільйона малюків, що страждають різними розладами слуху. Близько п'яти тисяч з них тотально глухі.

Узагальнені дані свідчать: більшість з них або народилася глухими, або перенесла тяжке захворювання органів слуху на першому (рідше — на п'ятому-шостому місяці життя).

Журнал Спілки глухих ФРН («Дойче гехерлозен цайтунг») не повідомляє причини «спалаху» глухоти. Не виключено, вона може бути викликана вживанням «модних», але ще недостатньо апробованих медпрепаратів, соціальними умовами життя у країні, ураженій нечуваням у післявоєнний період безробіттям.

Брно чекає мимів

З 14 по 20 листопада 1983 року в Брно з'їдуться глухі мими на свій традиційний міжнародний фестиваль. Як повідомляє журнал «Гемайнзам» (орган Спілки глухих НДР), до цього свята мистецтва готуються ансамблі столиці Німецької Демократичної Республіки і Берлінського окружного відділення товариства глухих.

Нагадаємо нашим читачам, що в попередні роки від Радянського Союзу до Чехословаччини їздили самодіяльні колективи Білорусії, Ленінграда, Білгорода, Москви і Ростова.

Брок до фіналу

25 червня в м. Атіна (Греція) відбулася відбіркова зустріч футболістів Греції і Болгарії, що претендують на вихід до фінального турніру XV Всесвітніх ігор глухих.

Матч, що зіграв понад 4 тисячі глядачів, пройшов у швидкому темпі з багатьма гострими моментами. Більш організовано, тактично грамотно діяли гості. Перший гол з важкого положення забив болгарин Б. Ахмедов, другий — його партнер по збірній А. Пиринлієв. Після перерви І. Заваш закріпив перемогу, пославши третій м'яч у ворота грецької команди.

Матч-відповідь відбудеться в червні 1984 року в Болгарії.

Кращий арбітр року

У 1982 році Аугусто Пірадо був визнаний кращим футбольним арбітром Колумбії. Журналісти віддали належне високому професійному рівню судді, особливо підкресливши його врівноваженість, витримку, вміння з гідністю приймати найобразливіші виклики з трибун. Та вболівальники і навіть не всі футболісти знають, що Аугусто Пірадо... глухий від народження.

Редактор
П. БУЛАТОВ.

«КОЧЕГАРКА» — КЛУБ РОБІТНИЧИХ ПОЕТІВ

Звідси вийшли Борис Горбатов і Михайло Слоніський, тут вперше прозвучали голоси Володимира Сосяри, Юрія Чорного-Діденка та багатьох інших відомих письменників і поетів... Ось уже 60 років існує літературне об'єднання «Кочегарка», організоване при редакції місцевої газети з тією ж назвою.

На борту вагонетки писав свої перші вірші молодий гірник Паша Іванов, згодом визнаний співець шахтарського краю Павло Безпощадний. Довгі роки він керував літоб'єднанням, яке тепер носить його ім'я.

Старше покоління літературної «Кочегарки» оспівувало героїку перших п'ятирічок, людей праці. А коли настав час суворих випробувань, багато з них змінили свої мирні професії і перо поета на зброю солдата. Таким був і горлівчанин Борис Котов. За здійснений військовий подвиг при форсуванні Дніпра він був посмертно удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Вже після війни вийшли у світ його поетичні книжки. Посмертно прийнятий він і в члени Спілки письменників України.

Традиції найстарішого літературного клубу Донбасу сьогодні продовжує нове покоління творчої молоді. Щосуботи збираються тут молоді — поети і прозаїки індустріального міста — гірники і машинобудівники, хіміки і вчителі, лікарі і студенти. Всі разом вони пишуть натхненний літопис Донбасу. Найбільш вдалі твори членів літоб'єднання рекомендуються видавництвам для випуску як окремими книгами, так і збірками, в літературну сторінку,

яку регулярно готує редакція міської газети. Зразу ж, на засіданнях клубу, літератори-початківці дістають уроки від досвідчених донецьких письменників, разом допомагають один одному.

Тільки за останні двадцять років одинадцять виховців «Кочегарки» стали професійними письменниками, двадцять закінчили Літературний інститут імені О. М. Горького. За цей час у видавництвах Москви, Києва, Донецька та інших міст країни вийшло 200 книг горлівчан. І серед них поетичні збірки Володимира Демидова, колишнього слюсаря Горлівського машинобудівного заводу імені С. М. Кірова, Леоніда Талалая, який працював на будовах міста, Бориса Білаша, недавнього викладача і спортсмена, повісті й романи Івана Костири, в минулому лікаря. Більшість же членів об'єднання продовжують поєднувати роботу на виробництві з літературною творчістю. Це, зокрема, слюсар шахти імені Ю. О. Гагарина Володимир Блажко, майстер-підричник того ж підприємства Григорій Авраменко, вибійник шахти «Комсомолец» Володимир Артемов. Учуть дітей і пише для них вірші викладач школи-інтернату Світлана Долженко.

І. ДЯЧКОВА.

Слалом — трійка.

Сімейні команди — переможці змагань.

Мама, тато і я — спортивна сім'я

Щороку на Дніпропетровському УВП проводяться три етапи спартакіади «Бадьорість і здоров'я». Новизна цього заходу з часом дещо притупилася. У змаганнях брали участь лише дорослі — діти перебували на правах глядачів. А кому, як не їм — непосидючим — більш за все хочеться побігати, пострибати, похлопатись у воді.

Недавно відповідала на за культумасову і спортивну роботу при комітеті профспілки Л. О. Погуляй спільно з інструктором фізкультури А. В. Зарембою організували на базі відпочинку «Промінь» спортивні зма-

гання «Мама, тато, я — спортивна сім'я».

Ото вже радощів було у дітлахів, коли вони разом з мамами і татами вийшли на веселі старті! Треба було бачити, як самовіддано боролись майбутні «зірки» спорту за перемогу. Не обійшлося, звичайно, і без сліз поразки, як завжди, через несправність мамів та несповоротність татів.

Всіх учасників змагань було нагороджено пам'ятними призами за волю до перемоги.

Такі спортивні ігри дають добрий заряд бадьорості, зміцнюють здоров'я дорослих і дітей.

Р. КАШИРИНА.